

El tapís del matrimoni: temps i dedicació

El matrimoni és una cursa de fons que necessita la perseverança per aconseguir que l'altra persona arribi a la seva plenitud com a dona o com a home, és a dir, per fer-la feliç. Text editorial amb alguns consells per aconseguir-ho.

24/05/2023

Després de tot el que hem anat llegint al llarg d'aquests articles,

arribem a la conclusió que *l'amor conjugal cal treballar-lo dia a dia*, des que un es lleva fins que se'n va a dormir, amb detalls petits: un “t'estimo” amb contingut, un petó sense rutina, una picada d'ullet de complicitat, un preocupar-se per una reunió de feina de l'altre o perquè li feia mal el cap quan ha sortit de casa, i tantes altres coses “petites” que se'ns poden escapar pensant en grans gestes. Aquestes, tanmateix, són les *oportunitats reals* que enforteixen el nostre amor i li donen sentit de perennitat: així és com es teixeix el tapís del matrimoni.

Per això, es pot dir que el matrimoni és també una *feina*: primer, perquè és una crida que dona plenitud a la creació de Déu, [1] vocació originària a l'amor[2] que es desplega en la comunitat de vida i en el suport mutu que es donen els esposos;[3] com afirma sant Joan Pau II, la persona “es converteix en imatge de

Déu no tant en el moment de la solitud, com en el moment de la comunió”:[4] és a dir, no quan l’home coneix les criatures, sinó quan es coneix en relació de similitud mútua. I, segon, perquè és una tasca que comporta esforç constant per mantenir incòlume la “unitat de dos” que formen, ja que el matrimoni mateix ens parla d’un creixement il·limitat en l’exercici de les virtuts.

El matrimoni és una cursa de fons que necessita *la perseverança* per aconseguir que l’altra persona arribi a la seva plenitud com a dona o com a home o, en resum, per fer-la feliç. Aquí, com en el que segueix, la gràcia i la fortalesa que confereix el sagrament és clau en insistir i persistir de la vida conjugal: un mantenir-se ferm en el que un és, en la seva identitat pròpia com a esposa o espòs, i en els compromisos que ha adquirit.

D'aquí, que la *fidelitat* és molt més que “no sostenir una relació amb cap altra persona diferent del cònjuge”, aquest n'és el límit negatiu; és, sobretot, cuidar el meu cor com quelcom sagrat que només se li ha de lliurar a ell/a, i tancar-ne la porta perquè no hi entrin altres amors passatgers: aquell cafè prescindible amb el meu company/a de feina, aquell problema que s'explica a qui no correspon, aquella copa supèrflua després d'un sopar de feina, o aquella manera de vestir a l'oficina que dona lloc a equívocs...: de nou la cosa va de petits detalls, ja que res no es trenca de cop. La fidelitat —amor prolongat, amor liberal que es desplega en el temps— *necessita* existencialment renovar (fer conscient i lliurement nou) amb assiduïtat el moment de la celebració nupcial.

Educar el cor dels casats també requereix *laboriositat*; ja que

l' enamorament passa, torna, torna a passar, té intensitats, és una muntanya russa: tot el que comporten els sentiments.

Tanmateix, l'amor és més que un sentiment, és un acte de la voluntat, lliure i responsable. Per tant, és evident que l'amor matrimonial no pot estar supeditat a un sentiment, i que en moltes ocasions caldrà navegar sense vent, remar a contrapel, i costarà, i “farà mal”..., *qui va dir que l'amor és un camí de roses? Doncs ho va encertar, espines i flors, un combinat per portar amb optimisme i bon humor.* Quan això passi, que oportú serà recordar aquella consideració de sant Josepmaria: “Tens una idea ben pobra del teu camí, quan, sentint-te fred, et penses que l'has perdut: és l'hora de la prova; per això t'han tret els consols sensibles”.[5]

El problema es presenta quan no es veu com una cosa normal el fet que a

la vida hi ha un assortiment de tot, i que les dificultats formen part de les coses ordinàries; quan un o tots dos viuen en un món de fantasia, d'immaduresa personal permanent traslladada a la convivència conjugal, llavors un o tots dos es col·loquen fora de la realitat, la qual cosa és motiu de grans patiments a la família.

Les crisis formen part del recorregut del matrimoni, són un pas cap a la maduresa i la consolidació de l'amor. Els matrimonis no arriben a celebrar les noces de plata o d'or pel fet d'estar 25 anys en estat d'enamorament perpetu o simplement junts deixant passar el temps, sinó perquè junts aconseguixen saltar les tanques de la vida, encara que sembli que la societat ens digui que si et trobes un mur és millor que canviïs de camí.

Les crisis tenen motius diversos i es poden produir fins i tot en moments inesperats: per un canvi de feina que obliga a una separació, o per una malaltia (física o psíquica) que es prolonga, o perquè un es “tanca” en el seu món i no el vol compartir, o perquè els defectes de l’altre cònjuge amb el temps es fan intolerables, o perquè l’educació dels fills de vegades és esgotadora, o perquè no se’n tenen. El diagnòstic, diuen molts, que és per falta de comunicació: — Ja..., llavors?

Doncs és millor posar-hi remei a temps:

- Promoure un espai *setmanal* de lleure i descans per divertir-se a l’estil de cadascú: un sopar, una excursió, anar al cinema o al teatre, visitar una exposició d’art o fer esport junts.
- Tenir cura dels moments per *parlar* del projecte de família:

dels personals i dels de cada fill i com s'enfoquen.

- Tenir un detall d'*afecte* mutu cada dia. Però no s'ha de recriminar si no es rep, sinó continuar-lo donant.
- Respectar l'espai d'*intimitat* personal per a Déu i el de cadascú. Enriqueix.
- Tenir una llista de coses *bones* de l'altre per llegir-les quan no es vegin, i una llista de situacions que excusin l'altre (potser té mal de cap, ha tingut un mal dia...), si en algun moment tot es torna de color negre.

Així doncs, aquesta tasca meravellosa del matrimoni requereix dedicació i creativitat. El dia que et cases, ho fas amb el cònjuge; encara no hi ha fills, però gairebé sense que un se n'adoni acabes, si Déu ho vol, veient els fills dels teus fills, si aquest és el seu camí, o la seva

correspondència a una vocació en el celibat.

Per això és tan important tenir clar que cal tenir cura del *nosaltres*, perquè quan arriba l'etapa en què els fills van deixant el niu, tinguem un nou nosaltres ple de plenitud; que no doni lloc a xantatges emocionals amb els fills; que no sigui càrrega, sinó suport per col·laborar-hi quan ho necessitin, sense ficar-nos on no ens demanen, sabent estar a la rereguarda. Hem donat gratuïtament, rebem gratuïtament.

Com deia, amb paraules sàvies, la santa Teresa de Calcuta:

“Ensenyaràs a volar,

però no volaran el teu vol.

Ensenyaràs a viure,

però no viuran la teva vida.

Ensenyaràs a somiar,

però no somiaran els teus somnis.

Però sabràs que cada cop que ells volin, somiïn, visquin, cantin i pensin...

Estarà en ells la llavor del camí ensenyat i après!”

I al final dels dies, en la vellesa, una altra vegada sols com quan comencem, sols, però contents i esperançats, recolzant-nos en Déu com el primer dia: perquè hem tingut cura d'aquests detalls petits que han trenat el tapís del nostre matrimoni amb llums i ombres; perquè amb perseverança hem estat fidels en cada moment; perquè, tot i que de vegades no hàgim sentit res, ens hem continuat estimant amb plena llibertat, perquè ens ha donat la gana; perquè, malgrat tot, continuarem junts fins que un dels dos marxi al cel amb el nom de l'altre al capdavant.

[1] Com la feina mateixa: cf. *Gn* 2,15.

[2] “Aquesta sí que és os dels meus ossos i carn de la meva carn. [...] per unir-se a la seva dona, i des d’aquest moment formen una sola carn”: *Gn* 2, 23.24.

[3] “No és bo que l’home estigui sol. Li faré una ajuda que li faci costat”: *Gn* 2,18.

[4] *Audiència general*, 14 de novembre de 1979.

[5] *Camí*, 996.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-ad/article/el-tapis-
del-matrimoni-temps-i-dedicacio/](https://dev.opusdei.org/ca-ad/article/el-tapis-del-matrimoni-temps-i-dedicacio/)
(06/08/2025)